

KRISTUKSEN TOINEN TULEMINEN

Pekka Ervastian esitelmä 27.12.1925

Kristus on tullut aikojen kuluessa verrattain harvojen ihmisten luo sillä tavalla, kuin eilen oli puhetta. Ja vaikka me nyt Jeesuksen Kristuksen jälkeen puhumme Kristuksen toisesta tulemisesta, on meidän ymmärrettävä, että Kristus on tullut ennen Jeesusta Kristusta, sillä Jumalan Poika, tuo mystillinen Kristus, kosmillinen Kristus, josta eilen oli puheita, Jumalan Poika, jonka ihminen näkee silloin, kun Kristus tulee nyt hänen luoksensa, tuo Jumalan Poika on ikuinen, niinkuin kristinuskossakin uskotaan ja sanotaan: Hän on aikojen alusta saakka ollut, Hän on Sana Jumalan luona. Sentähden ei ole aikaa ihmiskunnan historiassa, jolloin ei Kristus, Jumalan Poika, olisi ollut ihmiskunnan takana näkymättömissä, jolloin Hän, Jumalan Poika, ei olisi voinut puhua profeettain suun kautta, niinkuin hebrealaiskirjeessäkin sanotaan. Aina Hän on ollut, ja ihmiset ovat aina voineet tulla Hänen luo tai Hän heidän luo. On ainoastaan huomattava ero Kristuksen tulemisen suhteen ennen Jeesus Kristusta ja nyt Hänen jälkeensä, nyt, kun voimme puhua Kristuksen toisesta tulemisesta.

Ennen, kun Kristus tuli ihmisen luo, se tapahtui hieman toisella tavalla, kuin mitä se voi tapahtua nyt. Muistakaamme, että ihminen on olento, joka ei elä ainoastaan tässä näkyväisessä maailmassa fyysillisesti, vaan näkymättömässä, jos se on osaksi järkeä ja osaksi tunnetta. Tahto ilmenee paraasta päästä näkyväisessä elämässä, näkymättömässä ihmisen sielu toimii ajattelevana ja tuntevana olemuksena. Ja ennen Jeesus Kristusta tuli Kristus ihmisen luo sillä tavalla, että Hän tuli tuon näkymättömän olemuspuolen luo, ihmisen sielun luo näkymättömässä maailmassa. Hänen luo tulee Jeesus Kristus nytkin, muuta nyt on kuitenkin tämä hänen päivätajuinen olemuksensa mukana, joka silloin vielä ei voinut olla mukana.

Sentähden, kun Kristus tuli ihmisyksilön luo ennen, niin se tapahtui näkymättömässä maailmassa. Hän tuli silloin ihmisen korkeamman Minän luo, kuten nytkin, mutta sillä eroituksella, että ennen ihmisen tajunta oli nousut pois tästä näkyväisestä ruumiista, päivätajuisesta olemuspuolesta, näkyväisestä ruumiista, päivätajuisesta olemuspuolesta, näkyväisestä maailmasta, ja ihmisen tajunta oli mennyt hänen sielunsa sisimpään, ja siellä hän kohtasi Jumalan Pojan. Tuossa korkeammassa Minässä häntä vastaan tuli Kristus. Tuo ihminen oli silloin ulkopuolella omaa ruumistaan näkymättömässä maailmassa, ja siellä hän kohtasi Jumalan Pojan, valon, siellä hän tuli tietoiseksi korkeammassa Itsessään. Mutta kun hän heräsi tähän päivätajuntaan, kun hän tuli omaksi itsekseen fyysisessä elämässä, silloin hänellä oli ainoastaan muisto järeillä jostakin ihmeellisestä, jota oli kokenut, muisto, että hän oli nähnyt maailman salaisuuden, elämän mysterion, oli ollut kuoleman toisella puolella, oli kohdannut sen Herran, joka oli elämän ja kuoleman yläpuolella, mutta se oli puoleksi kuin unta. Tietysti hän muisti siitä paljon, mutta se ei ollut aivan selvää tietoa tietoisesta kanssakäymisestä Kristuksen kanssa.

Sitä tietä me nimitämme Melkisedekin tieksi, kouluksi. Melkisedekin koulua jokainen ihminen, profeetta, kulki ennen ja tuli siinä vihityksi ja sillä tavalla tuli tuntemaan Jumalan. Ja muistakaamme, se tie on tänäpäivänä olemassa, Melkisedekin koulu ei ole poissa meidän maapalloltamme, Salainen Veljeskunta, joka elää täällä, on Melkisedekin koulu, jonka takana on niin sanoaksemme Melkisedek, tuo vanha, tuo nuori. Se Salainen Veljeskunta on yhä tänäpäivänä avaamassa sitä samaa vanhaa tietä Jumalan Pojan luo. Vielä tänäpäivänä siis ihminen voi tulla vedetyksi pois tästä näkyväisestä olemuspuolestaan kolmanteen tai seitsemänteen taivaaseen ja kohdata siellä asioita, joista hänen ei ole lupa puhua.

Mutta samalla, kun on olemassa tämä vanha tie, on olemassa se ihmeellinen tie, jonka Jeesus Kristus avasi, joka Jeesus

Kristuksen kautta tuli maan päälle ja jonka tietysti kaikki Valkoisen Veljeskunnan jäsenet tunsivat ja nyt ovat omaksuneet. Tämä tie on sitä, että ihminen täydessä päivätajunnassaan nousee omaan korkeampaan Itseensä, tulee tietoiseksi korkeammasta Minästään, todellisesta, kuolemattomasta ihmisestä, ja siinä kohtaa, näkee Jumalan Pojan, aikakausien mysterion, Logoksen, Sanan, ja siinä Sanassa Jeesuksen Kristuksen. Hän siis päivätajunnassaan kohtaa Jeesuksen Kristuksen. Eikä se ole mitään näkyä, ei selvänäkijöiden näkyä, ei samaa, kuin semmoisten ihmisten, jotka päivätajunnassaan, vaikka eivät nouse korkeampaan Minään, voivat nähdä näkyjä. Tämä ei ole sitä, sillä näkyjä on nähty ja voidaan nähdä aina ja niissä voidaan nähdä myös Kristus. Kun ihminen kohtaa Jeesuksen Kristuksen sillä tavalla, kuin Hän itse ennusti, että Hän tulee pilvissä, että Hänen tulemisensa on kuin salama, joka idästä kulkee länteen, niin se on merkillinen asia, joka yht'äkkiä pyyhkii ihmisestä pois koko hänen persoonallisuutensa, alemman minänsä. Se on kuin tuli, joka polttaa hänestä pois kaikki, mikä hänessä on jäljellä tuota vanhaa Adamia ja sitten nostaa hänen päivätajuisen minänsä korkeampaan, ikuiseen, kuolemattomaan Itseen, niin että kun hän tulee tajaiseksi Jumalan Pojasta ja näkee Kristuksen ja aikakausien mysterion, on hän itse tuo aikakausien salaisuus, mysterio, Jumalan Poika. Ja koska hän itse on tuo Jumalan Poika, koska hänessä on täyttynyt aikakausien odotus ja kaikkien mysterioiden mysterio, niin hän siinä vanhempana veljenään tervehtii ja kohtaa Jeesuksen Kristuksen, sen ensimmäisen ihmisen, jonka Jumala täytti kokonaan, joka on kuin erämaa, jossa ihmiskunta on kuin orpo, jossa ihmiset elävät tuskassa ja kärsimyksessä siksi, etteivät tunne, että vapahtaja on tullut tänne, että täällä on Jumalan Poika kolkuttamassa jokaisen ihmisen ovelle.

Sentähden on olemassa kaksi tietä, ja toinen tie, tuo vanha, vie aina lopulta sille uudelle tielle. Sillä tiellä ihminen, kun hän on paljon voittanut, kun hän on kuolemankin voittanut ja

kirkastuksen vuorella, kun kaikki jumalallinen kunnia on hänen omansa, hän sittenkin lankeaa polvilleen Jeesuksen Kristuksen eteen, jonka Jumala erikoisesti valitsi.

Nämä kaksi tietä täytyy olla selvillä meillä, jotta ymmärtäisimme, millä tavalla Kristuksen toinen tuleminen voi tapahtua ulkonaisesti, ulkonaisena ilmiönä tässä maailmassa. Se ei voi tapahtua niin sanoaksemme yhteiskunnallisena ilmiönä täällä maailmassa, ellei se ole ensin tapahtunut jollekulle yksilölle. Ellei Kristus ensin ole tullut jonkun ihmisen luo, ei Hän voi tulla maailmaan. Sentähden, kun me kysymme, koska siis Kristus, Jumalan Poika, tulee uudestaan maailmaan, niin me sanomme: Hän aina tulee uudestaan maailmaan silloin, kun Hän on tullut jonkun ihmisen luo, sillä silloin tuo ihminen tuo Hänet uudestaan maailmaan. Mutta Jeesus Kristus persoonallisuutena ei tule fyysillisesti. Kristus, Jumalan Poika, tulee fyysillisesti aina silloin, kun Hän tulee jonkun ihmisen luo ja täyttää jonkun ihmisen. Jeesus Kristus tulee aina tuon ihmisen välityksellä, aina ainoastaan hänen kauttaan, ilmoittamaan.

Esimerkkejä etsiäksemme meidän ei tarvitse kääntää huomiotamme menneisiin aikoihin, vaan pysykäämme nykyajassa. Onko Kristus tullut meidän ajallamme, vai pitääkö meidän odottaa vielä Hänen tulemistaan? Ja minä sanon: Hänen toinen tulemisensa on tapahtunut juuri meidän ajallamme. „Jolla on korvat kuulla, hän kuulkoon, ja jolla on silmät nähdä, hän nähköön.” Kaikki eivät sitä tajua. Millä tavalla Jeesus Kristus sanoo tulevansa uudestaan? Hän sanoo tulevansa silloin, kun on maailmanloppu, lisäten: „Ette voi minua ymmärtää, ennenkuin synnytte vedestä ja hengestä.” Kristus tuli uudestaan teosofisen liikkeen avulla meidän ajallamme. Madame Blavatsky oli juuri semmoinen yksilö, joka oli ottanut Kristuksen vastaan omassa itsessään, joka oli omaksunut Sanan. Kuinka hänet otettiin vastaan? Te ymmärrätte, Mutta me voimme nähdä ilmiöistä meidän ajallamme, kuinka tuon tulemisen pitää olla ei ainoastaan yksityisen ihmisen luo tulemistä, vaan maailman luo tulemistä,

sillä katsokaamme, kuinka ihmiskunta juuri viime vuosisadan loppupuolella erikoisesti oli alkanut ymmärtää, mikä merkitys on vedellä. Tämä kuulostaa niin yksinkertaiselta, mutta oletteko huomanneet historiasta semmoista aikaa, jolloin niin paljon olisi pantu painoa vedelle, kuin nyt? Nyt on ymmärretty, että vesi on vanhin voitehista, vettä käytetään sekä ulkonaisesti että sisäisesti. Kuinka suureksi olikaan viime vuosisadalla kasvanut raittiusliike! Ihmiset huomasivat: olkaamme raittiita, miksi pimittäisimme omaa ajatustamme, sieluamme kiihoittamalla sitä väkivaltaisella tavalla, miksemme luopuisi tulijuomasta ja käyttäisi vettä. Ihmiskunta alkoi jo ymmärtää, mikä ihana merkitys on siinä, että kehittää ajatuskykyään vapaasti seisten Jumalan edessä, keskellä elämää ilman myrkkyyä.

Mutta meidän täytyy sanoa, että tuon julman maailmansodan kautta on tapahtunut kuin taka-askele. Ihmiset ovat vähän unohtaneet, mikä siveellinen merkitys on vedellä, ovat unohtaneet, että meidän pitää olla inhimillisiä olentoja. Taas tuli vanha pimeys maailmaan: se on mies, joka voi juoda, räyhätä ja pitää lystiä. Tuommoinen vanha erehdys on taas tullut ihmiskuntaa ehkä kaikista enimmän niihin maihin, joissa ulkokohtaisesti puhutaan: nyt laillisesti on luovuttava kaikista väkijuomista.

Mutta kuitenkin, älkäämme kiinnittäkö katsettamme, huomiotamme, tähän ohimenevään ilmiöön, vaan ajatelkaamme sitä, että raittiuteen päin pyrkii ihmiskunta, että olemme alkaneet ymmärtää, mikä ihanuus, kauneus, on vilpittömässä, totuutta etsivässä mielessä. Ja muistakaamme siis, että meidän aikamme on alkanut ymmärtää veden merkitystä. Suomen kansalle tämän ei pitäisi olla mitään outoa. Jos me nyt olemme hieman degeneroituja, jos emme ole sitä, mitä olimme silloin, kun olimme tietäjäkansaa, niin se tietäjä elää vielä, vaikka se on nykyajan sivistyksen peittämä. Silloin, kun meidän kansamme oli tietäjäkansaa, se tiesi veden voiman. Ja ovathan meillä vielä saunamme. Kun meidän urheilijamme ovat saavuttaneet voittoja,

hämmästyttäneet maailmaa, niin ulkomailla on ajateltu, että se on se merkillinen suomalainen sauna ja sen kuumuus, joka tekee, että suomalaiset voivat juosta etelän kuumuudessa. Se on tuo veden kanssa oleminen, joka on tehnyt heidät reippaiksi, ettei heitä häiritse mitkään alhaiset himot. Niin on ulkomailla ajateltu, kun meidän suomalaisia poikiamme on siellä ihailtu.

Siis lausukaamme yleisenä arvostelunamme, että meidän aikamme on alkanut ymmärtää veden merkityksen, on alkanut aivan kuin syntyä vedestä. Ja meidän Suomen kansamme ei pitäisi luopua erikoisemastaan, vaan yhä selvemmin ymmärtää, mikä merkitys vedellä on. Silloin me voisimme todella syntyä vedestä.

Madame Blavatsky ei ollut syntynyt ainoastaan vedestä sanan todellisesta merkityksessä, vaan myös hengestä. Hän oli käynyt tulikoetuksen läpi, kaikkien pilvien ja usvien läpi, tullut päivätajunnassaan tietoiseksi korkeammasta Minästään, eli korkeamman Minän elämästä, toi totuuden hengen omassa persoonassaan tänne maan päälle. Ja se totuuden henki tuli teosofiseen liikkeeseen. Kun tuommoinen olento, kuin madame Blavatsky, sai tehtäväkseen tuoda Kristuksen, Jumalan Pojan alas maan päälle, muistuttaa ihmisiä Kristuksesta, niin että Kristuksen toinen tuleminen taas tapahtuisi maan päällä, silloin hänellä oli selvä, suora tie edessään. Hän oli kulkenut Melkisedekin koulua. Hänen tehtävänsä oli varsinaisesti juuri näyttää ihmiskunnalle Melkisedekin koulun olemassa-olon. Hän tunsikin kyllä Jeesuksen Kristuksen, mutta juuri sitä varten, että meidän myös älyllisesti kehittyneellä ajallamme opittaisiin ymmärtämään, että on olemassa kaksi tietä, täytyi hänen Melkisedekin koulussa kulkeneena, joskin myös Jeesukseen Kristukseen tutustuneena päivätajunnassaan, opettaa maailmalle tuosta vanhasta Melkisedekin tiestä. Siis hänen työnsä totuuden hengen tuojana oli sisäisesti katsoen kuin laskeutumista ylemmältä Minästä näkymättömän maailman läpi tähän näkyväiseen maailmaan. Ja teosofinen liike on myös käynyt noiden vaiheiden kautta; sen on

ensin täytynyt painostaa tuota mentalista, järjestystä ihmisen olemuksen verhoa ja sitten laskeutua astraaliseen, tunnemaailmaan ja sitten fyysilliseen maailmaan.

Noita vaiheita me näemme teosofisessa liikkeessä aivan selvästi sen alkuaikoina. Kun katselemme madame Blavatskyn työtä, huomaamme, kuinka ensimmäiset vuodet kuluivat siinä, että hän tutustutti maailmaa uuteen maailmankatsomukseen, uusiin merkillisiin totuuksiin, aavistamattomiin ja unohduksiin jääneisiin faktumiin. Hän sai maailmalle julistaa, että ihminen oli semmoinen olento, joka voi totuutta etsiä ja löytää. Hänen tehtävänsä oli julistaa maailmalle, että se oli ihmiselle mahdollista sentähden, että oli olemassa ja että hän tunsii niitä ihmisiä, jotka olivat totuutta etsineet ja sen löytäneet. Hän oli Salaisen Veljeskunnan, niiden ihmisten, jotka totuuden tiesivät, lähettämä. Hän kertoi maailmalle siitä, että oli merkillisiä, täydellisiä ihmisiä olemassa, salaperäisiä veljiä, joihin hän oli itämailla tutustunut, joiden luona hän oli ollut Himalajalla. Maailmahan hämmästyi, ja se ei olisi tuohon kaikkeen ensin kääntänyt huomiota, ellei madame Blavatsky olisi voinut merkillisillä psyykkisillä kyvyillään todistaa, että ihmisessä piilee semmoisia voimia, jotka kehitettyinä tekevät hänestä mestarin eli adeptin. Madame Blavatsky saattoi tehdä ihmeellisiä okkultisia ilmiöitä; ne eivät olleet mediumistisia eikä spiritistisiä ilmiöitä, vaan ne olivat sitä, että hän ollessaan täydessä päivätajunnassaan keskellä päivää toisten kanssa sai aikaan ilmiöitä. Kun esim. ne, jotka olivat hänen ympärillään, sanoivat: „mutta kuinka noita spiritistisiä henkikoputuksia voi saada aikaan, täytyyhän siinä olla henkiä” – niin madame Blavatsky sanoi: „henkiä kyllä, mutta mitä henkiä? Te luulette, että kuolleiden henget tulevat koputtamaan, mutta sitä tapahtuu äärettömän harvoin. Näkymätön maailma on täynnä kaikenlaisia olentoja, jotka tekevät kaikenlaisia konsteja saaden meidät itkemään ilosta, kun luulemme, että rakkaat vainajat tulevat meidän luoksemme. Ne ovat luonnonhenkiä. Minä ojennan käteni, mistä tahdotte

koputuksien kuuluvan?” Ja kun madame Blavatsky viittasi sormellaan, kuului koputuksia sieltä, mistä tahdottiin.

Ihminen voi hallita luonnonhenkiä, jos hän on saavuttanut voiman itsensä yli ja tämän maailman yli, kuten Jeesus Kristus sanoi: „Kun ihminen on voittanut itsensä, niin maailman voimat häntä tottelevat.” Madame Blavatsky todisti, että ihmisessä piilee kykyjä, jotka tekevät hänestä mestariolennon. Ihmiset, jotka olivat hänen läheisyydessään, ymmärsivät, että oli olemassa enemmän taivaan ja maan välillä, kuin mitä heidän koulukirjoissaan opetettiin, he ymmärsivät, että oli olemassa suurempia salaisuuksia kuoleman suhteen, kuin mitä heidän kirkoissaan oli opetettu. Heidän pappinsa ja piispansa eivät saattaneet mitään todistaa, eivät tehdä mitään ilmiöitä, he eivät saaneet aikaan mitään yliluonnollisia asioita, he saattoivat ainoastaan niitä kirotta vääräksi, valheelliseksi. Silloin siis maailma ymmärsi, ajatteli: täytyy olla enemmän salaisuuksia, täytyy olla kuoleman takana enemmän, kuin mitä olemme luulleet, täytyy olla näkymätön maailma ja sen kansalaisia.

Sillä tavalla siis syntyi älyllinen periodi teosofisen liikkeen historiassa, ja se oli ensimmäinen periodi. Mutta sitten piti sanoman laskeutua astraaliseen, tunnemaailmaan, ja se merkitsi, että nyt pantiin yksilöt koetukselle: oletteko ymmärtäneet, vai ettekö vielä osaa tunteissa sulattaa. Ja maailma ei ole vielä ymmärtänyt, sillä kun aika oli tullut, piti nousta vastustajia, jotka todistivat – sillä tavalla, kuin perästä päin todistetaan asioita kaikenlaisilla papereilla – että madame Blavatsky oli petkuttaja, hän ei ollut tehnyt, mitä oli sanonut, hän oli lumonnut niiden silmiä, jotka olivat hänen ympärillään. Ja kun ne oppineet, jotka eivät itse osanneet mitään lumota, noin todistivat, oli asia sillä ratkaistu. Ja silloin oli, kuin kaksiteräinen miekka olisi asetettu keskelle teosofista leiriä. Jotkut epäilivät, leimasivat: madame Blavatsky on epäluotettava olento, siis hänen sanomansa on erinomaisen epäiltävää laatua ja tietenkin valheellinen. Mestareita ja Salaista Veljeskuntaa ei ole, ne ovat madame Blavatskyn

keksimiä asioita. Me emme tahdo olla valheen kanssa tekemisessä, me arvostelemme yksin asioita. Ja monet, monet tulivat sokaistuksi ja vetäytyivät syrjään.

Toiset taas, jotka olivat nähneet, tunteneet, uskoivat, he eivät voineet kieltää omia aistejaan, järkeään, he eivät voineet tehdä itseään hulluiksi yht'äkkiä, heidän täytyi ajatella, että olivat yhä ajattelevia, järkeviä ihmisiä. Heistä verrattain harvat silloin, kun uskoivat, saattoivat säilyttää tasapainonsa, semmoisen järjellisen, älyllisen tasapainonsa, etteivät olisi antaneet tunteiden itseään kuohuttaa, vaan pysyen rauhallisina ja tyyninä olisivat ajatelleet, että työtä on jatkettava. Heistä tietysti monet, useimmat hairautuivat ajattelemaan: madame Blavatsky oli merkkinen olento, häntä on ihailtava, sillä hän oli jumalallinen, semmoinen, jommoisia ei muita ole. He unohtivat, että heidän itsensä piti pyrkiä siihen samaan, että heidän piti juuri kulkea sitä tietä, jota madame Blavatsky vain viitoitti, etteivät he saaneet hellittää, vaan aina kulkea eteenpäin. He tyytyivät pitämään madame Blavatskya Veljeskunnan lähettinä, jumalallisena olentona – ja sitten vuosien vieressä saattoivat unohtaa hänet. Ja ne, joiden olisi pitänyt seurata häntä, kulkea hänen jäljessään, ponnistaa ja pyrkiä, kuten hän, aina seisoa elämän ja kuoleman porttien edessä, aina valmiina murtamaan läpi, he aivan kuin pysähtyivät.

Silloin samalla myös teosofinen liike laskeutui tähän fyysilliseen maailmaan. Tässä piti nyt toteuttaa sitä. Me emme voi nyt pysähtyä kaikkiin vaiheisiin, emme muistella Teosofisen Seuran historiaa, vaan meidän täytyy nyt kiinnittää huomiomme yhteen kohtaan: Teosofisen Seuran taholla, samoin kuin sangen monen seuran taholla ollaan tultu siihen, että odotetaan Kristuksen toista tulemistä näkyväisessä muodossa ja odotetaan Jeesuksen Kristuksen toista tulemistä näkyväisessä muodossa. Meidän tehtävämme ei ole lausua siitä mitään arvostelua, ei mitään tuomiota. Miksi tuomitsimme, me näemme, että ihmiset ovat totuuden etsijöitä, että he koettavat olla vilpittömiä, pyrkivät ja ponnistelevat kukin omilla teillään. Me näemme, että monella

taholla on tietämättä kiinnitetty huomio Melkisedekin vanhaan tiehen. Sillä tiellä kohdataan Jumalan Poika, mutta muistakaamme, mikä ero on Jumalan Pojan ja Jeesuksen Kristuksen välillä. Jumalan Poika, tuo ikuinen Sana, Logos, joka on aina ollut ja on meissä kaikissa, on yksi, ja Jeesus Kristus on vanhin veljistä siinä Jumalan Pojassa.

Nyt siis on totta, että Jumalan Poika, mystillinen Kristus, voi ja Hänen täytyy ilmetä. Teosofisessakin liikkeessä on tuo kehitys aivan luonnollinen, on luonnollista, että on tultu siihen, että Kristuksen pitäisi tulla. Jos olemme syntyneet vedestä ja hengestä, niin nyt pitäisi tapahtua Kristuksen toinen tuleminen. Ja mikäli pidämme mielessä, että Kristuksen toinen tuleminen tarkoittaa Jumalan Pojan tulemistä jonkun ihmisen sieluun, silloin ei mitään väärää ole sanottu, kun sanotaan, että odotetaan Kristuksen tuloa. Mitä pahaa siinä olisi? Mutta meidän on ainoastaan pidettävä mielessä, kuten Jeesus Kristus sanoo: „jos te kuulette ihmisten sanovan, kun tulee semmoinen aika, että joku aikakausi loppuu ja uusi alkaa: tässä on Kristus ja tuossa on Kristus – niin älkää uskoko, että se olen minä. Jos sanotaan: nyt Hän on erämaassa – älkää menkö sinne, tai jos sanotaan: Hän on kammiossa – älkää uskoko, sillä monia Kristuksia ja vääriä profeettoja tulee, jotka eivät ole sama kuin minä. Minä en tule sillä tavalla enää, minä olen tullut ja nyt minä aina olen. Ja kun minä tulen uudestaan, tulen yksilön luo ja yksilön kautta maailman luo, jos yksilö on ottanut minut vastaan. Tietäkää siis, että semmoiset Kristukset, joista huudetaan: nyt Hän on tullut – ne voivat olla Jumalan Pojan, mystillisen Kristuksen ilmauksia; hedelmistä puu tunnetaan. Jos ne ainoastaan vahvistavat, tukevat, mitä minäkin olen puhunut, jos ainoastaan uudestaan muistuttavat teidän mieleenne, niinkuin Parakleetin, Totuuden Hengen tulee, kuka minä olen ja mitä minä olen opettanut, jos ne neuvovat teille sitä tietä, mitä Melkisedekin koulussa aina on neuvottu ja lisäksi neuvovat, mitä minä olen neuvonut, silloin ne kyllä tuntevat Jumalan Pojan ja minut. Jos he kumoavat minun sanojani, jotka

ikuisesti pysyvät, jos kumoavat entisten suurten profeettain sanoja, jotka pysyvät, silloin älkää heihin luottako. Mutta jos ovat mystillisen Kristuksen ilmauksia, silloin iloitkaa heistä, ottakaa heidät ystävinä vastaan, tervehtikää heitä: tervetuloa! Meidän maapallomme on niin kauan kaivannut ihmisiä, joissa loistaa Jumalan kirkkaus, siis tervetuloa te kaikki, jotka tahdotte Jumalan kieltä puhua. Ja muistakaa, te olette kaikki kalliisti lunastetut, teissä jokaisessa on mystillinen Kristus, Jumalan Poika, jos siis toisessa on Jumalan Poika, niin hän puhuu teille niin, että se kaikuu teidän omassatunnossanne, sydämässänne. Jos joku semmoinen Kristus-olennoksi sanottu, jossa mystillinen Kristus elää, tuntee minut, Jeesus Kristuksen, silloin tietäkää, hän vahvistaa minun oppiani, hän kulkee minun jäljessäni, hän opettaa, mitä minä olen opettanut, eikä kumoa pienintäkään minun käskyistäni, ei opeta, että se vähäpätöinen, että sitä voisi muuttaa, vaan hän julistaa sitä samaa. Ja jos hän enemmän julistaa, on se suurempaa ja korkeampaa, mutta se ei voi olla pienempää kuin mitä minä teille ennen puhuin.”

Sentähden me, jotka teosofisessa liikkeessä olemme totuuden etsijöitä, jotka olemme koettaneet etsiä Jumalaa, jotka olemme ryömineet polvillamme Jumalan mysterion eteen, jotka olemme painineet Jumalan kanssa, joka on ihmisenä astunut siihen Salaiseen Veljeskuntaan, jonka jäsenet ovat vihittyjä, me voimme sanoa: turvautukaamme niihin lausuntoihin oikein tulkittuina, jotka Jeesus Kristus on lausunut. Siinä on hapuilevan ihmiskunnan tuki ja turva. Niillä henkeä tutkitaan, niiden valossa nähkää.

* * *